



Interieur van de voormalige sociëteit „t Collegie" te Kampen.

## Een hachelijk avontuur van de Kamper stuurman Coen Berk

medegedeeld door Ir J. BERK.

New York, 27 Januari '82.

Waarde Broeders en Zusters,

Eindelijk zijn we dan vanmiddag hier behouden aangekomen, na een vrij lange reis. Als alle berichten, zooals ze hier in de New York-Herold hebben gestaan, overgenomen zijn in de Hollandsche Cranten, zult ge wel voor ons leven bezorgd zijn geweest, en niet ten onrechte.

Den 14 Jan. n.l. verloren we door plotseling uit 't water slaan van 't achterschip onze schroef en moesten dus zoo goed als 't ging pogen met onze zeilen verder te komen.

Hoewel we van af ons vertrek aardig slecht weer hadden, behielden we van toen af vrij goed weer, maar onze hoop een stoomboot te zien om ons op te sleepen bleef ijdel tot 's morgens van den 21 toen we een boot zagen dien we onze noodvlaggen toonden, en ziende dat hij dit niet bemerkte, noodschoten deden hooren.

De boot vervolgde echter zijn koers, doende alsof ze niets van onze seinen bemerkten, hetgeen wij voor onmogelijk houden, zoodat onze vreugde weer spoedig voorbij was. Eer deze echter uit zicht was zagen we een andere aankomen die direct onze seinen bemerkte en op ons aanhield.

Naderbij gekomen bleek 't de Persian Monarch te zijn, een boot gebouwd gelijk met de Amsterdam en met deze op dezelfde werf als de Edam, te Glasgow.

Onze kapitein was, doordien hij de Amsterdam ook van daar heeft gehaald en „uitgehaald” bekend met de kapitein van de boot. Deze besloot dadelijk ons te helpen, en 's middags te 2 uur hadden we de trossen vast en begonnen we te slepen.

Dit ging goed tot 's morgens 5 uur Zondags toen de tros brak; na veel werken gelukte het ons de verbinding weer te

herstellen, doch te 10 uur brak de 14 duim tros opnieuw en alle moeite die we den geheelen dag aanwendden om weer een kabel vast te krijgen was vruchteloos doordien de zee meer en meer met de wind toenam.

Een andere boot die ons passeerde had onderwijl gezien dat een viermast-boot een boot met brikstuig, groen wit groen op de schoorsteen, sleepte en rapporteerde dat te New-York, zoodat ze daar weer geruster over ons werden.

Tegen dat de avond begon te vallen seinden we dus de Monarch om bij ons te blijven, zullende wij probeeren ons schip rond te krijgen om om de Zuid te komen, daar anders met de Noord-Westen storm die begon te waaien, we gevaar liepen op de kust op de klippen te loopen.

Zoo gezegd zoo gedaan, doch welke moeite we ook aanwendden 't schip bleef dwars winds liggen en wou niet door de zee rond. Intusschen bleef de boot bij ons en tegen 12 uur 's nachts seinde hij en stak peilen af om ons te waarschuwen dat we zoo voortgaande de klippen op liepen. Daarna werd 't een weinig mistig zoodat wij hem en hij ons uit het zicht verloor.

Van 1 uur tot 5 uur werden nu nog niettegenstaande de storm en de koude alle pogingen aangewend om 't schip rond te krijgen doch te vergeefs.

De kapitein liet nu de Bootsman roepen, zei hem dat we zoo voortgaande vast en stellig de kust opliepen en dat we dus de fok moesten bergen en achter de zeilen tenhalen opdat we geen voortgang meer makende dwars weg zouden drijven en zodoende vrij, en dat we dus allen nogmaals moesten aanpakken en voor ons leven vechten.

't Vroor ellendig en waaien geen gebrek maar toch gelukte 't ons gedeeltelijk 't zeil te geien, doch voor 't nog geheel opgegeid was sloeg 't stuk door de storm.

Zoo bleven we dus drijven en afwachten tot we tegen 10 uur branding aan lij zagen, en vóór uit, en achteruit, in één woord aan alle kanten waar we heen dreven. We schenen verloren. We haalden alle zeilen tegen om dwars achteruit drijvende vrij te komen van de branding doch te 11 uur zagen we dat we recht op een plek branding aan dreven.

Nu is 't gedaan, zei de 2e stuurman, die reeds vier schepen verloren had, jongens, 't duurt geen 10 minuten meer en we



zijn verloren, en werkelijk duurde 't niet lang of bof, bof, daar stootten we, vlogen de zeeën over 't schip en waren over ééne bank heen geslagen. Een tijd later weer dito, maar toen kwam 't eerst; een onafgebroken branding waar we recht op aan dreven, waar 't schuim en de rook hoog boven uit vloog. Enkel scherpe punten van rotsen. We waren verloren, de kapt. en wij wisten 't reeds van te voren dat we daarop aan moesten drijven en daar zagen we 't zoo koel aankomen. 't Hard brood hadden we in de sloepen, de reddingsgordels om, de booten klaar, maar met 250 man in een paar sloepen, een hooge zeebranding en een kou die handen en voeten deed bevriezen . . . Enfin we moesten 't laatste probeeren maar hoop was er niets, niets.

Eindelijk daar dreven we in de branding en wachten elk oogenblik dat hij voor goed zou stooten maar de branding sloeg over ons heen, maar wij door de klippen, terwijl een bootslengte voor ons de scherpe punten zoo nu en dan uit de zee te voorschijn kwamen. Nog ééne minuut en en we waren gered.

Je begrijpt dat alle gedachten je dan door de kop vliegen maar enfin, we zijn er nu Goddank en we zullen maar weer de kop boven water houden, 't was zoo koud dat we op de brug elkaar de handen ontdooien moesten, m'n dekens en kooi, waschwater in de hut enz. enz. alles bevroren. Een onzer matrozen heeft door bij 't vuur te gaan met z'n bevroren handen 't er leelijk bij staan.

Donderdag pikte ons de Napir op, ook een Engelsche boot, en vanmiddag waren we hier voor de stad.

Toen de Persian-Monarch binnen kwam zonder ons en rapport uitbracht, begrijpt ge, dachten ze dat we weg waren en zonden ze een boot en twee oorlogsschepen uit om ons te zoeken of zekerheid te verschaffen; die zijn nu nog niet terug.

Een verjaardag als deze had ik ook in lange niet, want 'k lag met de koorts een paar dagen toen in de kooi.

Nu moeten we dokken. Schrijf na ontvangst direct dan krijg 'k hem nog want we zullen wel een poos blijven. Nu gegroet, groet Ali en de Baas en de familie van me en laten we maar weer 't beste hopen.

Nu adieu, gegroet van je broer Coen.